

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1926

ΔΡΙΘ. 48

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Αριθ. Πρωτ. 3069

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἡμῖν ἀγαπητὲ καὶ περιπόθητε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργῆ τῆς ἡμῶν Μετροιότητος, κύριε Χρυσόστομε, τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν οἷς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπεστείλαμεν ταῖς ἀδελφαῖς Ἀγίαις Ἐκκλησίαις περὶ τοῦ Πασχαλίου, ἀνεπτύξαμεν τὰ αἴτια, ὧν ἕνεκα ἢ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔκρινεν ἐπιβαλλόμενον ὅπως, παρὰ τοὺς σοβαροὺς λόγους τοὺς συνηγοροῦντας ὑπὲρ τῆς ἀμέσου προσαρμογῆς καὶ τοῦ Πασχαλίου πρὸς τὸ ἀποδεκτὸν ἤδη γενόμενον καὶ ἐφαρμοζόμενον ὡς πρὸς τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς νέον ἡμερολόγιον, μὴ θιγῆ καὶ πάλιν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ ἐν χρήσει κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον Πασχάλιον.

Ἠλπίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα ἔμελλεν ἵνα λάβῃ ταχέως τὴν τοσοῦτον ἀναγκαίαν ὀριστικὴν αὐτοῦ λύσιν ἐν τῇ μετὰ τοιούτων ἐλπίδων ἀπὸ κοινῆς πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν γνώμης ὀρισθείσῃ πρὸς σύγκλησιν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅτι οὕτω τὸ πρὸς τὴν λήξιν ἤδη βαῖνον, αὐτῶς ἔτος ἔμελλεν εἶναι τὸ τελευταῖον τῆς ἐκ τῆς μὴ ταυτοχρόνου προσαρμογῆς καὶ τοῦ Πασχαλίου πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον προκυψάσης ἀνωμαλίας, ἣτις πολλάκις, ὡς συνέβη ἤδη κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, δύναται εἶναι ἱκανῶς σημαντικὴ καὶ ἀνυληπτῆ.

Ἀλλὰ, παρὰ τὸν γενικὸν πόθον καὶ τὴν ὑπάρχουσαν μεγάλην ἀνάγκην, ἢ πραγμάτων καὶ κατὰ τὸ λήγον ἔτος τῆς συγκλήσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου οὐ κατέστη δυνατὴ, οὕτω δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔφθασε λαβεῖν τὴν εὐκταίαν τελικὴν καὶ ἔγκυρον λύσιν καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Πασχαλίου, παρὰ τὴν γενικὴν κατ' οὐσίαν σύμφωνον γνώμην τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διευθετήσεως καὶ τῶν κατ' αὐτό, συμφώνως πρὸς τε τὴν διάταξιν τῆς Ἀ'

Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ πρὸς τὰ πρὸς αὐτὴν συμβιβαζόμενα ἀκριβῆ πορίσματα τῆς ἐπιστήμης, καὶ παρὰ τὴν κοινὴν πάντων συναίσθησιν, ὅτι οὐ μόνον μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ οὐδὲ μεταξὺ πασῶν ἐν γένει τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς γενικῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως, ὅπερ τοσοῦτον περιλάμπρως ἐκφαίνεται ἐν τῇ διατάξει τῆς Ἀγίας Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προσήκει ἀνέχεσθαι διαφορὰς χρόνου καὶ διαιρέσεις ἐν τῷ ἑορτασμῷ τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τῆς μεγίστης καὶ ἀκρογωνιαίας τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν.

Ἐν τούτοις, διὰ τὴν χριστιανικὴν εἰρήνην καὶ ἀγάπην, «ἣτας ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος» (Κολ. 3,14), ἐσμὲν ἀναμφιβόλως ἠναγκασμένοι ἵνα καὶ κατὰ τὸ ἐπὶ θύραις ἔτος ὑπομείνωμεν ἔτι τὴν παράτασιν τῆς νῦν καταστάσεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ Πασχάλιον, ἥτοι ἵνα τηρήσωμεν καὶ πάλιν ὡς ἔχουσι τὰ κατ' αὐτὸ ἐπὶ τῇ βίσει τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ ἐπὶ τῇ βίσει ταύτῃ ἑορτάσωμεν καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς, αὐτῶς ἔτος τὸ Ἁγιον Πάσχα, ἥτοι τῇ 24ῃ Ἀπριλίου νέου ἡμερολογίου (11 παλαιοῦ), μέχρις οὗ, τοῦ Θεοῦ εὐδοκοῦντος, διὰ τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνερχομένης διευθετηθῶσιν αἰσιῶς ἐπὶ κοινῇ πάντων ἱκανοποιήσῃ καὶ χαρᾷ καὶ τὰ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐχομεν δὲ ἱκανὴν τινα καὶ οὕτω παραμυθίαν, ὅτι εὐτυχῶς κατὰ τὸ προσεχὲς, αὐτῶς ἔτος, συμπιπτόντων τῶν ἡμερολογίων, οὐ μέλλει ὑπάρξειν οἷα κατὰ τὸ παρὸν ἔτος ὡς πρὸς τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα σπουδαία διαφορὰ, καὶ ὅτι οὕτω ἢ κατ' ἀνάγκην γινομένη νέα αὕτη τῆς τελικῆς διευθετήσεως ἀναβολή, οὐ συνεπάξεται ἀφορμὴν οἰασδήτινος ἀνωμαλίας ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ πράξει.

Τὰς σκέψεις καὶ τὴν ἀπόφασιν ἡμῶν ταύτην περὶ τηρήσεως καὶ κατὰ τὸ ἐπιδὸν αὐτῶς ἔτος ὡς ἔχει τοῦ νῦν Πασχαλίου γνωστὰς ποιούμενοι ταῖς ἀδελφαῖς Ἐκκλησίαις καὶ ἐκφράζοντες ἐπὶ τούτῳ τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ὅτι σύμφωνον κατὰ πάντα ἔχομεν ἐν τούτῳ τὴν γνώμην καὶ τὴν πράξιν πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος κατενοδώσῃ τὰ πάντα ταχέως εἰς τὸ προσήκον καὶ ὠφέλιμον τῇ

Ἁγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία καὶ τῷ πληρώματι αὐτῆς, καὶ κατασπαζόμενοι καὶ αὖθις τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἐν φιλήματι ἀγίῳ ἀδελφικῶς, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης

αὐτῶς Νοεμβρίου ἑ

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Μακαριότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός,

Ἁ Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΒΑΣΙΛΕΥΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Ἐπόμνημα πρὸς τὴν Δ. Ἱ. Σύνοδον τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἀναγνούς τὸ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ 40 ἑ. ἑ. φύλλῳ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ὑπόμνημα τοῦ ἔλλογιμοτάτου Διδάκτορος τῆς Θεολογίας κ. Π. Τρεμπέλα, λαμβάνω τὴν τιμὴν, ὅπως εὐλαβῶς ὑποβάλω τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὰς κάτωθι «ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταφορᾶς τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς τοὺς ἀσθενεῖς» σκέψεις μου, σχετικῶς πρὸς τὰς «σημερινὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀνάγκας» καὶ νὰ παρατηρήσω ἀκολουθῶν τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ κ. Τρεμπέλα τὰ ἑξῆς :

1) Εἶναι, ὁμολογουμένως, ἀληθές ὅτι ὁ μεταφέρων τὰ ἄχραντα Μυστήρια ἱερεὺς θὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν «πολλοὺς τοὺς ἀδιαφόρους καὶ ψυχρῶς—τινὰς δὲ καὶ ἀσεβῶς καὶ μετὰ χλεύης—αὐτὸν προσατενίζοντας» ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές—καὶ τούτου πάντες οἱ κληρικοὶ πικρὰν ἔχομεν πείραν—ὅτι ἡ συμπεριφορὰ αὕτη εἰς μεγαλύτερον, ἀσφαλῶς, θὰ ἐκδηλωθῇ βαθμὸν, ἐν περιπτώσει ὅλως ἀνεπισήμου τοῦ ἱερέως ἐμφάνιστος καὶ ἡ ζημία, φυσικῶς, θὰ εἶναι μεγαλύτερα. Τοῦναντίον ὁμως ἰδιάζουσά τις τοῦ ἱερέως ἐμφάνιστος φρονῶ, ὅτι θὰ περιστείλῃ εἰς τὸ ἐλάχιστον τὸ κακόν, διότι, μόνον τελείως ἀσυνείδητοι καὶ πεπορωμένοι θὰ προσατενίσωσι μετὰ χλεύης τὰ ἅγια Μυστήρια θὰ συντελέσῃ δ' ὅπως ἡ πλειονότης τῶν χριστιανῶν διαβατῶν ἐκδηλώσῃ τὴν εὐλάβειαν αὐτῆς, μὴδ' αὐτῶν τῶν ψυχρῶν καὶ ἀδιαφόρων ἐξαιρουμένων, οἱ ὅποιοι, ἔστω καὶ κατ' ἀνάγκην, θὰ σεβασθῶσι τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας οὐχὶ πλέον τοῦ ἀξίου χλεύης κατ' αὐτοὺς ἱερέως, ἀλλὰ καὶ τῶν «μετ' εὐλαβείας ἀποκαλυπτομένων καὶ σταυροκοπομένων» διαβατῶν. Πλὴν ὁμως τῶν ἀνωτέρω ἀρκητῆν, νομίζω, ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως, τὴν εἰς τοὺς χριστιανούς ὠφέλειαν ἐκ τῆς καταδήλου τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μεταφορᾶς, διότι τοιαύτης φύσεως εἰκό-

νες ἱκανὴν ἐμποιοῦσιν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀντικρούζοντας αὐτὰς χριστιανούς, ἐκ τῆς διανοίας τῶν ὁποίων, ἀσφαλῶς, θὰ διέλθουν σκέψεις ψυχωφελεῖς, αἱ ὁποῖαι ἴσως οὐδέποτε ἄλλοτε νὰ ἀπησχόλησαν αὐτούς. Τὸ κατὰ τὴν στιγμὴν δ' ἐκείνην «σταυροκόπημά των», ἔστω καὶ μηχανικῶς γινόμενον, ἔχει πρὸς αὐτοὺς νὰ ὑπομνήσῃ πολλὰ καὶ νὰ ἀναπληρώσῃ οὕτω τὴν διδάσκουσαν Ἐκκλησίαν τὴν μὴ δυναμένην ἄλλως νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετ' αὐτῶν.

2) Τὸν κατὰ τὰς ἐν λόγῳ ἱερὰς στιγμὰς προκαλούμενον θόρυβον, τὸν ὁποῖον τόσον φοβεῖται ὁ ἀξιοσέβαστος κ. Τρεμπέλας, δὲν βλέπω καὶ σοβαρὸν τόσον, ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν ἀσθενῆ—ἔστω καὶ ἂν Ἀρχιερεὺς εἶναι οὗτος!—καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ νὰ ἐμβάλῃ αὐτοὺς εἰς συλλογισμοὺς «ἐὰν πρέπη νὰ καλέσωσι τὸν ἱερέα». Ὑποτίθεται, ἄλλως τε, ὅτι ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μεταλάβῃ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς ἔχει συναίσθησιν τοῦ Μυστηρίου, ὅποτε ὁ θόρυβος καὶ ἡ περιέργεια ποσῶς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

3) Δὲν βλέπω διατὶ ἐν τῇ μιᾷ περιπτώσει «ὁ Ἱερεὺς δὲν δύναται νὰ ἀπευθύνῃ λόγους παρηγορίας, ἐνισχύσεως, μετανοίας καὶ μὲ ὄψιν ἱλαρὰν νὰ μεταδόσῃ μετὰ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς καὶ τὴν χριστιανικὴν ἐλπίδα», ἐν δὲ τῇ δευτέρῳ δὲν δύναται, ἐφ' ὅσον ἐν ἀμφοτέροις τὸν Κύριον βαστάζει καὶ τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν ἐκτελεῖ.

4) Ὑπάρχουσι βεβαίως ἱατροὶ καὶ διευθυνταὶ κληρικῶν μὴ συγκατατιθέμενοι εἰς τὴν ἐπίσημον εἰσοδὸν ἐν αὐταῖς τῆς ἁγίας Κοινωνίας «διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ προεκάλει εἰς τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς μία τόσον κατ' ἄνθρωπον σκυθρωπὴ εἰκὼν κλπ». ἀλλ' εἴτε ἐπισήμως, εἴτε μὴ, μεταφεροθῆ τὸ τοῦ Σωτῆρος Σῶμα καὶ Αἷμα, πάντως οἱ ἀσθενεῖς θὰ ἀντιληφθῶσι τοῦτο, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἐκκλησία, ὑποχωροῦσα χάριν τῶν συμπερόντων τῶν ἱατρῶν καὶ ἀποκρύπτουσα ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀσθενῶν αὐτὸ τὸ φοβερόν καὶ ἀποτρόπαιον, τὸ ὁποῖον λέγεται Κοινωνία ἠθέλεν ἐπιτρέψῃ τὴν διὰ νοσοκόμου ἢ διὰ τοῦ «παραβά», ὅπως ποτὲ συνέβη, μετάδοσιν, ὅποτε αὕτη μαγικῶς ἐπιδρῶ μὴ διαφέρουσα ἀπὸ ἐν κοχλιαρίῳ φαρμάκου.

Ταῦτα παρατηρῶν προσθέτω μετὰ σεβασμοῦ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας εἶνε βεβαίως «τὸ κατ' ἐξοχὴν τῆς θείας συγκαταβάσεως Μυστήριον», ἀλλὰ τοῦτο κυρίως εἶναι καὶ λόγος γεννῶν παρὰ τῷ εὐσεβεῖ χριστιανῷ τὰ ὑψηλότερα τῆς εὐλαβείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ συναισθήματα. Ἐὰν δὲ ἡ περιβολὴ τοῦ Μυστηρίου μετὰ ἐπισημότητος καὶ

δόξης ἐκ μέρους τοῦ εὐγνωμονοῦντος εὐτελοῦς χριστιανοῦ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ἀσθενοῦντας, τοῦτο σημεῖον πάλιν, ὅτι δὲν εὐρίσκονται οὗτοι εἰς τὴν ἀνάλογον πρὸς τὸ Μυστήριον θέσιν.

Ἡ Ἐκκλησία πράγματι, καὶ πολὺ σοφῶς, εὐρύνει ἀναλόγως τὸν τῆς οἰκονομίας κύκλον, προκειμένης σωτηρίας χριστιανικῶν ψυχῶν· δὲν ὑπάρχει ὅμως οὐδεὶς ἐν προκειμένῳ λόγος νὰ ἀχθῇ εἰς τὴν προτεινομένην ὑποχώρησιν, ἢ ὁποῖα, τοῦναντίον, ἱκανὸν προκαλεῖ τῶν πιστῶν τὸν σκανδαλισμὸν, ὁ ὁποῖος δέον νὰ ἀπασχολῇ περισσότερο τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλει τὴν τῶν ὁραίων καὶ διδακτικῶν παραδόσεων διατήρησιν. Προσῆς δὲν ἤκουσα παράπονα εὐσεβῶν Χριστιανῶν διότι, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν καὶ οὐχὶ πράγματα σοβαρὰ συζητοῦντες, ἀπησχόλησαν τοὺς ἱερεῖς τῶν φέροντας ἐν τῷ θυλακίῳ τῶν τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν!

Τὸ μόνον, ὅπερ κυρίως προέχει καὶ ὅπερ εὐκόλως ἐπιτυγχάνεται, εἶναι ἢ διὰ καταλλήλων κηρυγμάτων διαφώτισις τοῦ λαοῦ περὶ τῆς εἰδικῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀξίας τοῦ ἱ. Μυστηρίου, ἐκ τῆς ὁποίας διαφωτίσεως ὁ λαὸς θὰ διδαχθῇ, ὅτι ἡ ἁγ. Κοινωνία δὲν εἶναι ὁ φορεὺς τοῦ θανάτου, ὅτι ὁ Χριστιανὸς μεταλαμβάνει διὰ τὴν ἰαθῆν ψυχικῶς καὶ σωματικῶς καὶ νὰ ζῆσῃ αἰωνίως, ὁ δὲ θόρυβος καὶ ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος τῶν ἀσθενῶν θὰ ἐκλίπῃ.

Ἐὰν εἰς χρόνους διωγμῶν καὶ εἰδωλολατρίας ἢ Ἐκκλησία εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἀνάγκην «ἐν φόβῳ πολλῷ» νὰ ἐκτελῇ τὰ ἑαυτῆς ἔργα, σήμερον ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι, ὅποτε τοῖς πᾶσιν ὁ πολιτισμὸς ὑπόσχεται σεβασμὸν καὶ ἐν Κράτει ἔχοντι ἐπικρατοῦσαν θρησκείαν τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν, δικαιούται ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ νὰ βαδίσῃ τὸν δρόμον αὐτῆς καὶ ὀφείλει νὰ κρατῇ πάντοτε ὑψηλὰ τὸ ἑαυτῆς γόητρον, ἐὰν θέλῃ νὰ ἐνισχύσῃ τὰ μήπω ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀπιστίας συληθέντα τέκνα αὐτῆς. Διότι φοβοῦμαι ὅτι, ἐὰν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρχίσωμεν ὑποχωροῦντες καὶ λαμβάνοντες ὑπὸ σοβαρὰν ὄψιν τὰς τυχόν διαθέσεις τῶν ψυχῶν καὶ ἀδιαφόρων, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἱερωτάτοις τῆς θρησκείας ἡμῶν — μὴ λησμονώμεν καὶ τὰς πρὸ ὀλίγων μηνῶν δημοσιευθείσας ἐν ταῖς ἑφημερίαις εἰρωνῆς φράσεις ὑπουργοῦ σχετικῶς μὲ τὰς ἐν τῷ Μυστηρίῳ τοῦ γάμου ἐκκλησιαστικὰς εὐχὰς—, φοβοῦμαι, λέγω, ὅτι λίαν ἐνωρίς— ὁ μὴ γένοιτο—θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν οἱ ἐκ τῶν πιστῶν μὴ στερεοὶ καὶ κατὰ πάντα δόκιμοι νὰ αἰσχυνώμεθα δι' ὅτι οἱ πατέ-

ρες ἡμῶν ἐκαυχῶντο. Ὑποσημειῶ ὅτι, κατ' ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην, ὁ ἱερεὺς, ἄνευ φανοῦ, φορῶν τὸ ἐπιτραχήλιον ὑπὸ τὸ ράσσον, ἀσπεπῆς δέ, ἄνευ λειτουργικοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καλύμματος καὶ μὲ τὸ ἀρτοφόριον εἰς τὰς χεῖρας μεταφέρει ἐπισήμως τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν.

Τῆς Ἐκκλησίας τέκνον εὐπειθέστατον

Διάκονος ΠΑΝΤΕΛ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ο ΑΡΤΗΣ ΚΑΙ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Α'

Κατὰ Μαΐον δὲ τοῦ 1836 πρὸς καθησύχασιν τῶν ταραχῶν ἀπεστάλη ὡς ἑξαρχος ὁ Βασιλεὺς γραμματεὺς τῆς Συνόδου, Θεοφάνης Σιατιστεύς, «πρὸς κατάπαυσιν τῆς ἀποπλανήσεως ἀπονενόμενων τινῶν ἀνθρώπων» (ἔγγραφον 16 Μαρτίου 1836, ἀριθ. 67), ὁ Πορφύριος ἐξαπέλυσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου νοθευτικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὴν καθησύχασιν τῶν ταραχῶν. Τέλος ἡ ἐπανάστασις κατεστάλη καὶ ὁ Πορφύριος ὡς ἐξῆς ἀναφέρεται πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐξιστορῶν διὰ μακρῶν τὰς ταραχὰς καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν καθησύχασιν τῶν ἐξημμένων πνευμάτων. «Τὰ περὶ θρησκείας φλυαρίσματα παρὰ τῶν πολεμικῶν ἀποστησάντων ἦσαν ὅλως διόλου φανερὰ προσχήματα καὶ πανουργίαι διὰ νὰ δελεάσωσι καὶ παρασύρωσιν εἰ δυνατόν τὸν ἀπλούστερον λαὸν εἰς τοὺς ὀλεθρίους καὶ καταχθονίους σκοπούς τῶν, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ ἄθλιοι, διότι ὁ λαὸς δὲν τοὺς ἤκουσεν, ἀλλ' οὔτε κανεὶς μετ' αὐτῶν ἐκὼν παρεσύρθη καὶ τόσον εἶναι ἀληθές, ὥστε ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαλύονται καὶ οἱ πρωταῖτιοι τῆς ἀποστασίας ἔμειναν σχεδὸν μόνοι τῶν τρέχοντες ὅπου καὶ αὐτοὶ δὲν ἤξεύρουσαν. Δόξα τῷ ἐν Τριᾷδι Θεῷ καὶ χάρις τοῦ πολυποθῆτου ἡμῶν Βασιλέως τοῦ ὁποίου τὰ σοφὰ καὶ δραστήρια μέτρα καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ἄγρυπνον καὶ γενναῖον ἐπέτυχον, ὥστε νὰ διαλυθῇ ὡς ἱστὸς ἀράχης καὶ ἡ τραγικὴ αὕτη σκηνὴ τῶν ἐθνοκαταρᾶτων στυγίαισάντων, χωρὶς αἵμα καὶ μεγάλας ζημίας. Ἡ ἰδία ἐξέγερσις ταυτοχρόνως συνέβη καὶ ἐν Μάνῃ διὰ τὸ ζήτημα τῆς διαλύσεως τῶν Μονῶν. Ἡ δὲ Ἱ. Σύνοδος ἀπαντῶσα συγκαίρει τῷ Πορφυρίῳ διὰ τὴν καθησύχασιν τῶν πνευμάτων. Ὁ βασιλεὺς Ὁθων τῇ 10ῃ Μαΐου τοῦ 1836 διόρισεν αὐτὸν ἱππότην τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Σωτῆρος.

Διὰ τὴν ἕκτασιν τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τὸ πολυπαθὲς γῆρας του τῇ ὑποδείξει τῆς Ἱ. Συνόδου ἠναγκάσθη νὰ ἐμπιστευθῇ περὶ τὰ μέσα τοῦ 1834 εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ραδοβισδίλου, ὡς τοποτηρητὴν, τὴν πνευματι-

κὴν ἐπίσκεψιν τῶν μερῶν τοῦ Ἀγορινίου, τῆς Κουρήτιδος καὶ τῆς Ναυπακτίας. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπὸ τοῦ 1833 ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς μητροπολίτας καὶ ἐπισκόπους νὰ ἀπονέμωσιν ὀφφίγια λογοθετῶν, οἰκονόμων, σακελλαρίων, πρωθιερέων κτλ. καὶ νὰ χειροτονῶσιν ἱερεῖς, ἂν μὴ πρότερον ζητήσωσι νὰ λάβωσι τὴν ἔγκρισιν Αὐτῆς ὑποβάλλοντες πρότασιν ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἱκανότητος τοῦ προτεινομένου ὑποψηφίου. Ὁ Πορφύριος ἐξαποστέλλων εἰς περιοδεῖαν τὸν τοποτηρητὴν του ἀνέπτυξεν ὄλας τὰς συνοδικὰς ἐγκυκλίους καὶ ὁδηγίας καὶ τὸν κατέστησε προσεκτικόν. Οὗτος ὅμως, πλεονεξία κινούμενος, ὡς ἀναφέρει ὁ Πορφύριος, παριδὼν καὶ τὰς συστάσεις τοῦ προϊσταμένου του καὶ τὰς συνοδικὰς διαταγὰς, προέβη εἰς χειροθεσίαν ἐνὸς πρωτοπαπᾶ ἐν Πλατάνῳ Ναυπακτίας εἰς οἰκονόμον, καὶ ἀκολούθως ἐχειρονόνησε τρεῖς ἑτέρους οἰκονόμους, ἓνα πρωτοπαπᾶν, ἓνα σακελλάριον, δύο λογοθέτας, καὶ ἐχειροτόνησεν εἰς ἱερέα ἓνα ἄγνωστον Ἀλβανὸν καὶ διώρισεν ἐπιτρόπους ἐπὶ τῶν γάμων ἄνευ τῆς συγκατάθεσως τοῦ Πορφυρίου. (Ἀπολογία Πορφυρίου πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, 15 Νοεμβρίου 1835). Ταῦτα πληροφορηθεὶς ὁ Πορφύριος, δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπεσταλμένου τῆ 1ῃ Ἰανουαρίου 1835 πρῶτον μὲν ἔπαυσε τὸν τοποτηρητὴν ἀπὸ τῆς περιοδεΐας καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς Μεσολόγγιον διὰ νὰ ἀπολογηθῆ, ἔπειτα δὲ ἠκύρωσεν ὄλας τὰς, παρὰ γνώμην του, γενομένας πράξεις, καὶ διὰ τεσσάρων προκηρῦξεων τοιχοκολληθεισῶν εἰς τοὺς ναοὺς καὶ τὰς κεντρικωτέρας θέσεις τῆς Ναυπάκτου τῆ 2α Ἰανουαρίου 1835 ἐκοινοποίησε τὴν ἀκύρωσιν ὄλων τῶν πράξεων τοῦ Τοποτηρητοῦ, (ἔγγραφον 1835 ἀριθ. 653 καὶ ἔξ.).

Ἡ Ἱ. Σύνοδος μαθοῦσα τὰς παρεκτροπὰς τοῦ τοποτηρητοῦ ἐκάλεσε τὸν Πορφύριον εἰς ἀπολογίαν τῆ 23 Ἰανουαρίου 1835, ἣν λαβοῦσα ὑπ' ὄψει ὡς δεδικαιολογημένην ἔπαυσε τὸν ἅγιον Ραδοβισιδίου καὶ διέταξε νὰ ἐγκαταβιῶσῃ εἰς οἰανδήποτε Μονὴν ἠθέληεν οὗτος ἐκλέξῃ, ἐνέκρινε δὲ λόγῳ περιθάλψεως νὰ λαμβάνῃ κατὰ μῆνα παρὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου δραχμὰς 40, ἃς οὐδέποτε ὅμως ἔλαβεν. Ὡς τόπον δὲ ἐγκαταβιώσεως ἐξέλεξε τὴν Μονὴν Τατάρνης, ἐν ἣ μετὰ δύο ἔτη ἐτελεύτησε. Κατ' ἐκεῖνο τοῦ χρόνου αἱ Μητροπόλεις καὶ αἱ Ἐπισκοπαὶ εἶχον ἰδιοκτησίας, ὧν τὰ εἰσοδήματα ἐνέμοντο οἱ κατὰ καιροὺς μητροπολίται καὶ ἐπίσκοποι. Τὰ κτήματα ταῦτα ἐκαλοῦντο δεσποτικά. Τοιαῦτα κτήματα εἶχε καὶ ὁ ἱεράρχης Πορφύριος κληρονομήσας ταῦτα παρὰ τῶν προκατόχων του, Ἰγνατίου,

Ἰακώβου καὶ Παρθενίου, ὡς ἀναφέρεται ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 70 καὶ ἡμερομ. 13 Δεκεμβρίου 1838 ἔγγραφῳ τῆς ἐπισκοπικῆς ἐπιτροπῆς Ἀκαρνανίας πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐπίτροπον τῶν διαλελυμένων Μοναστηρίων. Τῷ 1751 πρώτη Ἰουλίου ὁ μητροπολίτης Ἄρτης καὶ Ναυπάκτου Παρθένιος ἠγόρασε διὰ συμβολαίου παρὰ τῶν Δήμου καὶ Θανάση Χάντζων καὶ Δημητρίου Παναγιώτου καὶ Γιάννη ὄλα τὰ χωράφια τῶν, ὅσα εὗρισκονται εἰς τὰ σύνορα σαραντικῶν καὶ ντερουβίτικῶν, (ἔγγραφον Ἐπιτροπείας τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλ. Β. Γραμματείας 3ης Δεκεμβρίου 1838). Τὰ κτήματα δὲ ταῦτα ἀπετέλεσαν ἐν τζεφλίτικῶν παρὰ τὴν Βόνιτσαν καλούμενον Ἀλήμπεϋ, ἐν ᾧ ἦν καὶ εἰςυδρόμυλος ἐν τῇ αὐτῇ περιφερείᾳ ἐν τῇ θέσει Λουτράκι. Ὁ μητροπολίτης μάλιστα Παρθένιος ᾠκοδόμησε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ τζεφλίτικου Ἀλήμπεϋ, ἐν ἣ ἀποθανὼν ἐτάφη, τὸν μύλον, τὸν πύργον (κουλίαν) καὶ τὸν κῆπον. Τὸν Παρθένιον διεδέχθη ὁ Ἰάκωβος τοῦτον ἐξεβίασεν ὁ Ἀλῆ Πασᾶς νὰ ἀνταλλάξῃ τὸ ἀνωτέρω κτήμα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν συγκατετίθετο ὁ ἱεράρχης, ὁ τύραννος αὐθαιρέτως κατέλαβεν αὐτό. Ὅτε ὅμως ὁ τύραννος ἐπολιορκήθη παρὰ τῶν πασάδων τοῦ Σουλτάνου, ὁ Πορφύριος εὐρῶν εὐκαιρίαν ἔλαβεν εἰς τὴν κυριότητά του τὸ ἀνωτέρω κτήμα παρὰ τοῦ τότε Κάρλελη Βαλεσῆ Χασάν Πασᾶ μετατεθέντος ἐκ τοῦ Εὐρίπου εἰς τὴν Ἠπειρὸν πρὸς καταδίωξιν τοῦ τυράννου Ἀλῆ Πασᾶ. Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν δὲ ὁ Πορφύριος συνεννοηθεὶς μετὰ διευθυντοῦ τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος Ἀλ. Μαυροκορδάτου συναίνεσει τῶν προκρίτων τῆς Δ. Ἑλλάδος ἐξουσίασε καὶ αὐτὸς τὸ ὡς ἄνω κτήμα.

Ἐκτὸς τῶν ἄνω δεσποτικῶν κτημάτων, ὁ Πορφύριος εἶχε καὶ ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν, ἐν κτήμα ἐν τῇ περιφερείᾳ Σταμνῶν, ὅπερ ἐπώλησεν εἰς τὸν ἱερομόναχον Ἰγνατίον Μπούτην, ὅστις προσεκόλλησε τοῦτο εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας του, ἅγιον Παντελεήμονα, καὶ ἓνα ἀγρὸν ἐκ τριῶν στρεμμάτων ἐν τῇ περιφερείᾳ Μεσολογγίου ἐν θέσει Ἀβαρι. Οἱ ἀρχιερεῖς, πρὸ τῆς Ἐπανάστασεως καὶ μετ' αὐτήν, εἰσέπραττον δικαιώματα λεγόμενα κανονικὰ παρ' ἐκάστης οἰκογενείας. Βραδύτερον ὠρίσθη, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος εἰς πρᾶττη λόγῳ δικαιωμάτων παρ' ἐκάστης οἰκογενείας λεπτὰ πενήτηκοντα. Ἐκτὸς ὅμως τούτων περιῆγον καὶ ἓνα δίσκον ἐν ταῖς πόλεσιν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τινα τῶν ἐπισημοτέρων ἑορτῶν. Εἰσέπραττον δὲ καὶ παρὰ τῶν ἱερέων δικαιώματα, τὰ λεγόμενα φιλότιμα, ἢ ἐμβαίτικα, παρὰ τῶν τελουμένων γάμων, παρὰ τῶν Μονῶν, ἐκ χειροτονιῶν καὶ ἐκ τῆς ἀπονομῆς ὀφφικίων. Ὁ Πορφύριος ἠρκεῖτο εἰς τὴν συντήρησίν του ἐκ τῶν

κανονικῶν του δικαιωμάτων, ἀλλ' οἱ χριστιανοὶ τῶν πόλεων Μεσολογγίου καὶ Αἰτωλικοῦ ἦσαν πάμπτωχοι, ἔνεκα τῶν δυστυχημάτων τοῦ πολέμου, ὥστε ἀφείς τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν περιορίσθη μόνον εἰς τὴν κατ' ἔτος περιφορὰν δίσκου ἐπ' Ἐκκλησίας. (ἔγγρ. 2 Μαΐου 1838 πρὸς τὸν Διοικητὴν Αἰτωλίας). Τῷ 1835 ἐξήτησε κατοικίαν ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου, ἀλλ' ἡ αἴτησίς του ἀπερρίφθη ἐλλείψει διαθέσιμων οἰκοδομημάτων καὶ διότι παρομοίαν ἀξίωσιν θὰ εἶχον καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσκοποι τοῦ Βασιλείου. (ἔγγρ. Νομαρ. ἀριθ. 5291, 15 Νοεμβρ. 1835). Βραδύτερον ὁμως ἐλάμβανε κατὰ μῆνα λόγῳ κατοικίας παρὰ τοῦ Δημοσίου δραχμὰς ἐξήκοντα μέχρι τοῦ θανάτου του.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του, λόγῳ γήρατος, μὴ δυνάμενος νὰ περιοδεύῃ, περιῆλθεν εἰς ἔνδειαν, ἣν ὁ ἴδιος περιγράφει ἐν τῇ αἰτήσει του πρὸς τὴν Νομαρχίαν περὶ χορηγήσεως περιθάλψεως. (4 Αὐγ. 1835). Κατὰ τὸ 1836 ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέστειλεν αὐτῷ ἐκ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐντολὴν τοῦ Ὁθωνος 800 δραχμὰς, δι' ἃς εὐγνωμονῶν εὐχεται ὑπὲρ τῆς στερεώσεως τοῦ θρόνου του.

Τέλος ἀσθενήσας ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πορφύριος καὶ προαισθανθεὶς τὸν θάνατον τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1838 ἐκάλεσε τὸν συμβολαιογράφον καὶ συνέταξε τὴν διαθήκην του, δι' ἧς ἐκληροδότησε τὴν ἀργυρὰν ποιμαντορικὴν του ράβδον εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του. Ἐν τῇ διαθήκῃ του ὁμολογεῖ, ὅτι ἀρχιεράτρευσε τριᾶκοντα τρεῖς χρόνους. Ὁ κληρονόμος του καὶ ἀνεψιὸς Δημήτριος Σοφιανὸς μετὰ τῶν ἄλλων παραλαβὼν καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν ράβδον ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη. Ὁ διάδοχός του ὁμως Θεόφιλος δι' ἔγγράφου του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐξήτησε τὴν ἀπόδοσιν τῆς ράβδου. Τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τοῦ ἀπὸ 16 Δ]βρίου 1852 καὶ ἀριθμὸν 5289 ἔγγράφου του ἀπαντῶν διέταξε τὸν Θεόφιλον νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια τοῦ τόπου τῆς κατοικίας τοῦ κληρονόμου «καθότι πᾶσα ἐπισκοπὴ, κατὰ τὸ ρωμαϊκὸν δίκαιον, ὑπάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν σωματείων, ἔχουσα προϊστάμενον τὸν ἀρμόδιον ἐπίσκοπον διεκδικοῦντα καὶ διεξάγοντα τὰς ὑποθέσεις τῆς ἑαυτοῦ ἐπισκοπῆς».

Ἐπανερχόμενοι δὲ εἰς τὸν Πορφύριον λέγομεν, ὅτι ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης πλήρης ἡμερῶν ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος. Σύσσωμος λαός, κληρὸς, στρατός, ἀγωνισταὶ συνέρρευσαν, ἵνα συνοδεύσωσιν εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν τὸν γηραῖον Ἱεράρχην των. Ἐτάφη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Ἡ ἐνεπίγραφος ἐπιτάφιος του πλᾶξ διεσώζετο μέχρι πρό τινος. Ἀπό-

λετο δὲ κατὰ τὴν ἐκ βάρθρων ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τούτου πρό τινων ἐτῶν. Τόση δὲ ἦτο ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἀφοσίωσις τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτόν, ὥστε μετὰ αἰῶνα ἐξακολουθεῖ ὁ λαὸς νὰ μνημονεύῃ αὐτοῦ μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Καὶ νῦν, προκειμένου νὰ ἐκφέρωμεν τὴν γνώμην ἡμῶν περὶ τοσοῦτον μεγάλου Ἱεράρχου, κατόπιν ἀκριβοῦς ἐξετάσεως ὅλης τῆς ἀρχιερατικῆς δράσεως του, λέγομεν, ὅτι φλογερὸν πῦρ ἀκαθέκτου πατριωτισμοῦ ἀνημιμένον ἐν τῇ καρδίᾳ του καθ' ὄλον τὸν βίον του, εὐσυνειδησία, τιμότης καὶ σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του, πολιτικὴ ἐμβροθία καὶ ὀξυδέρκεια ἐν ταῖς τότε ἀνωμαλίαις τοῦ ἔθνους, καὶ τέχνη ἀπαραμίλλητος τοῦ κατευνάειν τὰ πάθη, ἄπερ ἔτρεφον πρὸς ἀλλήλους οἱ ὀπλαρχηγοί, διακρίνουσι τὸν ἥρωα Ἱεράρχην.

Τὰς ἀρετὰς ταύτας τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου ἀνεγνώριζεν ἡ Ἱ. Σύνοδος, καὶ ὅτε ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ. Ἐν ἔγγράφῳ τῆς τῆς 8 Μαρτίου 1836 ὑπ' ἀριθμὸν 4135 γράφουσα πρὸς αὐτὸν οὕτω πως χαρακτηρίζει τὸν πατριώτην Ἱεράρχην· «Ἡ Σύνοδος γνωρίζουσα τὸν ὁποῖον ἐδείξατε ζῆλον κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, τοὺς ὁποίους κατεβάλατε κόπους ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἔχει ὅλην τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν συνδρομήν σας κτλ.»

(Τέλος)

Ἀρχιμ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΠΑΠΑΚΥΡΙΑΚΟΥ

Ἱεροκήρυξ Ἀκαρνανίας

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἄξιος ὁ μισθός των

«Μία τυχαία ἀνακάλυψις ἀστυφύλακος διαφωτίζει τὴν πηγὴν τοῦ κοχλάζοντος ζήλου τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ ἀστυφύλαξ αὐτὸς εὗρεν ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου ἓνα ἔντυπον μὲ χειρογράφους προσθήκας καὶ ἀριθμούς. Ἀπλουστάτη ἀνάγνωσις τοῦ εὐρήματος ἀπεκάλυψεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐντάλματος πληρωμῆς μισθοδοσιῶν. Τὸ ἐντάλμα ἔφερε τὸν ἀριθμὸν 12 καὶ χρονολογίαν 2)15 Ὀκτωβρίου, τὴν ὑπογραφήν δὲ τοῦ Προεδρείου τῶν Ὀρθοδόξων Παλαιοημερολογιτῶν καὶ ἐνεκρίνετο δι' αὐτοῦ ἡ καταβολὴ τῆς μισθοδοσίας, διὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον, τεσσάρων ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς μεγάλης ἰδέας τῆς ἐμμονῆς εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Τοιοῦτοτρόπως, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παλαιοημερολογιακῆς κινήσεως θὰ εἰσέπραττε δραχμὰς 3000 διὰ τὸν τρέχοντα μῆνα, ἄλλοι δὲ τρεῖς πιστοὶ ἀνὰ δραχμὰς 2 χιλιάδας, 800 καὶ 500 διὰ τὸν αὐτὸν μῆνα. Εἶνε ἀξιοσημείωτον, ὅτι τὸ ἐντάλμα τοῦτο διὰ τοὺς μισθοὺς τοῦ Νοεμβρίου ἐξεδόθη τὴν 15 Ὀκτωβρίου—2 Ὀκτωβρίου κατὰ τὸ παλαιόν. Φαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται ἀκολουθοῦν, ὡς πρὸς τὰς εἰσο-

πράξεις τῆς πίστεώς των, ὄχι μόνον τὸ κατηραμένον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον προσθήκην 15 ἡμερῶν ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ κατὰ τὸ Ταμείον. Ὁ ἀστυφύλαξ, διαπορῶν εἰς ποῖον νὰ παραδώσῃ τὸ τόσον ἀτυχῶς ἐξοκειλαν ἐπὶ προδοτικῆς ἀσφάλτου ἔνταλμα, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν, ἐξακριβωθέντος, ὅτι ὁ τρισχιλιόδραχμος μνησιαῖος κορυφαῖος ἀπουσιάζει εἰς Λάρισσαν, ὅπου ὁδύρεται ἀναλόγως διὰ τὴν βεβήλωσιν τοῦ ἱεροῦ πατροπαραδότου ἡμερολογίου».

(«Ἐστία» 20, 11, 26)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκεφθεὶς τοὺς ἀρχηγούς τῶν πολιτικῶν κομμάτων, τὸ παρελθὸν Σάββατον, τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν, συνέστησεν εἰς αὐτοὺς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας συνεργασίαν πρὸς καταρτισμὸν οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς διὰ μακρῶν περὶ τῶν ζητημάτων τῆς Ἐκκλησίας.

—Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην συνοδευόμενος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Γιαλούρη μετέβη εἰς Καλλιθέαν καὶ ἐπισκέφθη τὰ φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ αὐτῆς ἰδρύματα, τὸ Ὁρφανοτροφεῖον θυμάτων πολέμου, τὴν Σχολὴν Νηπιαγωγῶν καὶ τὴν Νυκτερινὴν Σχολὴν, ἐξετάσας λεπτομερῶς τὴν λειτουργίαν αὐτῶν καὶ τὰς ἀνάγκας.

—Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου δι' Ἐγκυκλίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἱεράρχας, ἔχον ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 2 ἐδ. 1 τοῦ ἀπὸ 2ας Νοεμβρίου Ν. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης διατάξεων» καθ' ὃ ἐξαγοραὶ κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς Ἱεράς Μονὰς ἢ Ἐκκλησίας συντελεσθεῖσαι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου 2189, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τῶν νόμων 2926 καὶ 2927 καὶ τῶν σχετικῶν Νομοθ. Διαταγμάτων τῆς 15ης Αὐγούστου 1923 καὶ 6 Φεβρουαρίου 1926, εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυροι, ἂν ἐγένοντο χωρὶς νὰ συντρέχουν πᾶσαι αἱ ἀπαιτούμεναι νομικαὶ καὶ πραγματικαὶ προϋποθέσεις, ἢ ἂν ἡ καθορισθεῖσα ἀποζημίωσις δὲν εἶναι δικαία καὶ εὐλογος, περὶ ὧν κρίνει κυριαρχικῶς ἢ Ἐκκλησιαστικῇ Ἐπιτροπῇ τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης καὶ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῆς ὁποίας οὐδὲν χωρεῖ ἔνδικον μέσον, παρακαλεῖ αὐτοὺς ἵνα διατάξωσι τὰ Ἡγλία τῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῶν

Ἱερῶν Μονῶν καὶ ὑποβάλωσιν ἀμελητεῖ τὸ ταχύτερον εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ἀεροπορικῆς Ἀμύνης κεκυρωμένα ἀντίγραφα τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθεισῶν ὀριστικῶν καὶ τελεσιδίκων ἀποφάσεων ἐπὶ ὑποθέσεων ἐξαγορᾶς τῆς ψιλῆς κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων τῶν Ἱερῶν Μονῶν τούτων. προκειμένου αὕτη νὰ κρίνῃ συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐξαγορῶν τῆς κυριότητος ἐμφυτευτικῶν κτημάτων.

—Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἐν Μονίχῃ ὀρθοδόξου ἐλληνικοῦ ναοῦ δι' αἰτήσεώς της παρεκάλει τὸν Ἑνικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον ὅπως ἐνισχύσῃ αὐτὸν οἰκονομικῶς

—Οἱ δημοδιδάσκαλοι Ἀνδρούσης Μεσσηνίας δι' αἰτήσεώς των πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον παρεκάλεισαν, ὅπως οἱ βουλόμενοι ἐκ τῶν δημοδιδασκάλων προχειρίζονται ἱερεῖς εἰς πόλεις ἄνω τῶν 3.000 κατοίκων.

—Διὰ Διατάγματος τὸ χωρίον Μονιάδος Τήνου ἀπετέλεσεν ἰδίαν ἐνορίαν.

—Ὁ ἐφημέριος Ἀραχωβίτης τῆς Μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Κωνσταντῖνος Στόκας ὑπέβαλε παραίτησιν λόγῳ γήρατος.

—Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος διώρισε προσωρινὸν Σύμβουλον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος τὸν μοναχὸν Κύριλλον Γιαννακόν, ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος Δανιὴλ Τσιώρη.

—Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἐπαρχίας Λαοίδος δι' ἐγγράφου αὐτῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον διεκτραγωδοῦσι τὴν δεινὴν αὐτῶν οἰκονομικὴν κατάστασιν.

—Διὰ Διατάγματος ἀπενεμήθη χάρις εἰς τὸν ἱερέα Γεώργιον Συκᾶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

—Ὑπὸ τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολυκάρπου ἀπεστάλησαν 500 δρ. πρὸς τὴν κ. Ἀνναν Παπαδοπούλου ὡς πρώτη δόσις ὑπὲρ τοῦ ἰδρυομένου ὑπ' αὐτῆς Σανοτορίου ἐν Κοροφουλιᾷ τῆς Γορτυνίας.

—Ἐτελέσθησαν ἐσχάτως τὰ ἐγχαίνια τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς Καβάλλας ἰδρυθέντων νέων παραπηγμάτων διὰ τὴν στέγασιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν ἐκεῖ κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων. Ἡ περὶ τούτων μέριμνα ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν Σωματεῖον Κυριῶν «Ὁ Ἅγιος Νέστωρ». Εἰς τὸν Πρωτοσύγκελλον τῆς Μητροπόλεως Καβάλλας πανοσ. κ. Κύριλλον Ζαχόπουλον ἀνετέθη ἡ τακτικὴ ἐν ταῖς φυλακαῖς θρησκευτικὴ διδασκαλία.

—Ὁ Διοικητὴς Δ'. Σώματος Στρατοῦ κ. Βλ. Τσιρογιάννης διέταξεν, ὅπως ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία

ἀποτελέσει ἀναπόφευκτον καὶ δὴ τὸ σπουδαιότατον μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν. Πρὸς τοὺς ἐν Καβάλλα τοιοῦτους διδάσκει συστηματικῶς τὰ ἱερά μαθήματα δις τῆς ἐβδομάδος ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Καβάλλας.

—Μεσολαβήσει τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Καβάλλας ὁ κατὰ τὴν πρώτην διανομὴν τῶν γαιῶν ἀδικηθεὶς συνουικισμὸς Δρανόβης ἱκανοποιήθη ἤδη πλήρως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὰ παπικὰ φύλλα περιγράφουσι πομπωδῶς τὴν ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν ἐν Αἴγυπτῳ ὁ τιτουλάριος λατίνος ἀρχιεπίσκοπος Λεοντοπόλεως σεβ. Cassulo. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται, ὅτι καὶ ὑπὸ ὀρθοδόξων παρεκλήθη ἐν Μπενί—Μωχαμῆδ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ναόν των. Τοῦτο πράξας ὁ παπικὸς ἀπεσταλμένος ὠμίλησε καὶ πρὸς τὰς ὀρθοδόξους, οἵτινες τὸν ἤκουσαν ἔχοντες τὸν ἱερέα των ἐπὶ κεφαλῆς.

—Παραθέτομεν κατωτέρω δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν τοῦ γερουσιαστοῦ κ. Γκογκόρα, ἐνὸς τῶν κυριωτέρων ἀρχηγῶν τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος τοῦ Μεξικοῦ, σχετικὴν πρὸς τὸ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα καθορίζουσαν σαφῶς τὴν κρατοῦσαν κατάστασιν. «Πρόκειται, εἶπε, περὶ τῆς ἐπιβολῆς τοῦ συντάγματος, τὸ ὁποῖον ὀρίζει τὴν ἐθνικοποίησιν τοῦ κλήρου καὶ τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς λαϊκοὺς. Πρόκειται ἐπίσης νὰ συγχρονισθῇ ἡ δημοσία ἐκπαίδευσις, νὰ προστατευθῶν αἱ λαϊκαὶ μάζαι ἐναντίον τῶν πιέσεων τοῦ κλήρου καὶ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ ἐθνικὸς κληρὸς ἀπὸ τῆς ξενικῆς κηδεμονίας. Πάντα ταῦτα τὰ ζητήματα εἶνε ἀλληλέθδενα. Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνώτερος κληρὸς εἰς τὸ Μεξικὸν εἶχε ξένος, ἀποτελεῖται πρὸ παντὸς ἐξ ἰταλῶν καὶ ἰσπανῶν. Ἡ κυριώτερα του ἀσχολία συνίσταται εἰς τὴν ἀποστράγγισιν τοῦ πλούτου τῆς χώρας καὶ τὴν διοχέτευσίν του εἰς Ρώμην. Ἄρκει νὰ σκεφθῇ τις ὅτι ἡ ἱεραρχία τοῦ Μεξικοῦ ἀποστέλλει τακτικῶς εἰς Ρώμην περὶ τὰ 25.000.000 φράγκων χρυσῶν ἐτησίως. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἄγει εἰς πολλὰς ἄλλας ὑπερβασίας. Ἄρκει τὸ ἀκόλουθον παράδειγμα, πλέον ἢ χαρακτηριστικόν: Πρὸ τινος χρόνου, πλούσιος Μεξικανὸς ἐκληροδότησεν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν 100,000,000 φρ. χρ. περίπου διὰ τὴν ἴδρυσιν νοσοκομείου καὶ ἀσύλου. Μεταξὺ ἄλλων, τὸ κληροδότημα περιελάμβανε καὶ μεγαλοπρεπῆς μέγαρον. Οἱ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας ἐθεώρησαν ὅτι ἡ καλλιτέρα χρησιμοποίησις τοῦ μεγάρου ἦτο νὰ θέσουν τοῦτο εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐντελῶς δωρεάν, ἐνῶ μία βιομηχανικὴ ἐταιρεία προσέφερε ἐτήσιον ἐνοίκιον 100.000 φρ. χρ. Φυσικά, αἱ ἀρ-

χαὶ προσεκάλεσαν τὸν Ἀρχιεπ. νὰ καταβάλλῃ τὸ ἐνοίκιον, ἢ νὰ ἐκκενώσῃ τὸ μέγαρον. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Σεβ. δὲν εὐρίσκει τῆς ἀρεσκείας του οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο.

—Ἐπίσης παραθέτομεν σχετικὴν συνέντευξιν ἐπιφανοῦς γερουσιαστοῦ ἐκ Μεξικοῦ: Βεβαίως τὴν κατάστασιν ἐκμεταλλεύονται διάφοροι ἀντιδραστικοί. Τὰς ταραχὰς ὑποκινοῦν οἱ «Ἰππῶται τοῦ Κολόμβου» ὁπαδοὶ ὀργανώσεως ἰδρυθείσης εἰς τὰς Ἰνωμένας Πολιτείας, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ Καθολικισμοῦ. Πρόκειται περὶ πραγματικῶν λαϊκῶν Ἰησουιτῶν. Καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὑπάρχει παρομοία ὀργανώσις. Ἐννοεῖται ὅτι αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ δὲν εἶνε πολὺ ἰσχυραί. Πρὸ τριῶν μηνῶν ἡ Κυβέρνησις διέταξε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐφημερίου μίᾳ τῶν πλουσιωτέρων ἐνοριῶν τοῦ Μεξικοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἰσπανός. Τὸ γυναικεῖον ποίμνιον του ὀργάνωσε διαδήλωσιν, συγκεντρώσασαν 2,000 ἄτομα, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν παραμονὴν του! Βεβαίως ἡ Κυβέρνησις δὲν ὑπεχώρησεν. Ὁ ἐφημέριος ἀνεχώρησε καὶ τὸ ζήτημα ἔληξε. Ἡ κατάστασις σήμερον εἶνε σοβαρωτέρα, ἀλλὰ δὲν θὰ διαρκέσῃ. Τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἱερεῖς ζητοῦν ἀνακωχὴν καὶ δημοψήφισμα, ἀποτελεῖ ὁμολογίαν τῆς ἀποτυχίας τοῦ κινήματός των καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἀδυναμίαν των. Περὶ δημοψηφίσματος δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος. Τὸ Σύνταγμα δὲν προβλέπει τοῦτο καὶ ἐξ ἄλλου, πρόκειται περὶ μέτρων ληφθέντων συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα. Θὰ ἠυχόμεθα, ἐν τούτοις, νὰ ἐγίνετο δημοψήφισμα. Ὁ λαὸς θὰ ἔδιδεν εἰς αὐτοὺς τὴν δέουσαν ἀπάντησιν.

—Οἱ Ἰησοῦται, οἵτινες εἶχον ἀπελαθῆ ἔκ Γερμανίας, ἔλαβον τὸ δικαίωμα νὰ ἐπανέλθωσιν ἐκεῖσε ἐλευθέρως. Τὸ ἐν Φόλκμεβουργ τῆς Ὀλλανδίας σεμινάριον των μετεφέρθη ἤδη εἰς Φραγκφούρτην.

—Ἡ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις καὶ ἡ ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας ἀστοργος στάσις τῆς Πολιτείας καὶ τὸ οικονομικὸν τῆς Ἐκκλησίας ζήτημα ἀπασχολεῖ καὶ τὴν παπικὴν «Echos d'orient», ἧτις ἐν τῷ τελευταίῳ αὐτῆς φύλλῳ ἐξετάζει λεπτομερῶς τὰ ζητήματα ταῦτα. Ὑπὸ πνεῦμα δὲ θριαμβευτικὸν ἡ «Union des Eglises» ἀναφέρει τὸ γεγονός, τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἁγίας Λωρεᾶς ἐν Παιραιεῖ καὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν ἐπισήμων ἀρχῶν εἰς τὴν ἐορτάσιμον λιτανεῖαν προεξάρχοντος τοῦ οὐνίτου ἐπισκόπου Χαλαβατζῆ, ὅπερ ἐν καιρῷ ἐσχολιάσθη ὡς ἔδει παρ' ἡμῖν.

—Στατιστικαὶ πληροφορίες, δημοσιεύμεναι ἐν παπικοῖς φύλλοις ἀναφέρουσιν, ὅτι τὸ τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Γερμανίας ἀνήκει εἰς τὸν κατολικισμὸν. Ἡ ἐν Γερμανίᾳ παπικὴ ἱεραρχία περιλαμβάν-

νει 4 αρχιεπισκόπους και 22 επισκόπους, 19540 ιερείς, 9724 μοναχούς και 69644 μοναχάς διαφόρων ταγμάτων. Τῷ 1923 προσήλθον εἰς τὸν κατολισμὸν 7618 ἄτομα, ἐν οἷς 7245 τέως διαμαρτυρούμενοι.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προσκόπων Ἀμερικῆς, κ. Γουέστ ὀμιλῶν τελευταίως περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἐν Ἀμερικῇ παρατηρουμένης μεγάλης ἐγκληματικότητος, παρατήρησεν, ὅτι μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ καταλεχθῇ και ἡ ἀδιαφορία τῆς οἰκογενείας και τῆς πολιτείας και διὰ τὴν ἠθικὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδῶν, χαρακτηριστικώτατα δ' ἐτόνισεν ὅτι «ὑπάρχει περισσότερον ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν χοιροτροφίαν ἢ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδῶν». Ταῦτα ἀναφέρων ὁ «Ἐθν. Κήρυξ» ἐπισημειοῖ τὰ ἑξῆς: «Ἀληθῶς μιὰ ματιὰ εἰς τὴν σύγχρονον νεολαίαν θὰ πείσῃ τὸν παρατηρητὴν, ὅτι ὑπάρχει κάτι τι πολὺ στραβὸν στὴν ἀνατροφή της, ἐπομένως και εἰς τὰς ῥοπὰς της. Καὶ τοῦτο, ὅχι διότι ὑπάρχει φυσικὴ διαστρόφῃ. Ἀπεναντίας, τὸ σημερινὸν παιδί εἶναι ὑγιέστερον ψυχικῶς και σωματικῶς. Ἡ στραβιά συνίσταται εἰς τὴν παράδοξον ἀντίληψιν περὶ ἐλευθερίας τοῦ παιδιοῦ, ποῦ ἔχει ἀρχικῶς ἡ Πολιτεία και ποῦ μετέδωκε και εἰς τὴν οἰκογένειαν. Οὕτως ἢ ἄλλως, τὸ σημερινὸν παιδί, ἀρσενικὸν και θηλυκὸν, ἀναπτύσσει πρόωρον ἐπαναστατικότητα κατὰ τῆς οἰκογενείας και κατὰ τῆς πολιτείας. Ἐπαναστατεῖ κατὰ τῶν θεσμῶν τῆς οἰκογενείας και τῆς πολιτείας, προτοῦ ἀκόμη ἀντιληφθῇ τὴν ἔννοιάν των, προτοῦ ἀκόμη εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν κρίνῃ».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μιχαὴλ Γαλανοῦ, Περὶ τῆς διαγωγῆς μας πρὸς τὸν Κλῆρον και τὴν Ἐκκλησίαν. Α' Ὁμιλία τοῦ ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου. Β' Σύγχρονοι παρατηρήσεις. Ἐν Ἀθῆναις 1926. Μετὰ τὴν παράθεσιν ἀποσπασμάτων τοῦ ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου ἐν τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ βιβλίου και σχετικοῦ παραρτήματος, ἐκθέτει ὁ σ. σειρὰν ἰδίων παρατηρήσεων περὶ τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἀπέναντι τοῦ Κλήρου και τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει. Τὸ θαυμάσιον τοῦτο βιβλίον τοῦ κ. Μιχαὴλ Γαλανοῦ πρέπει κατὰ χιλιάδας νὰ σκορπισθῇ ἀνά τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Διότι εἶναι ἀδύνατον ὁ μετὰ προσοχῆς αὐτὸ ἀναγινώσκων νὰ μὴ αἰσθανθῇ, ἐὰν συμβῇ νὰ μὴ ἔχη, τὸν ἀπόλυτον σεβασμὸν πρὸς τὸν Κλῆρον και πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ ἱερεῖς ἅπαντες ἀνεξαιρέτως ἔχουσι καθῆκον και πρὸς ἑαυτοὺς και πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ διαδόσωσιν εὐρύτατα τὸ βιβλίον τοῦτο.

Κ. Γ. Δυοβουνιώτου, Συμμετοχὴ τοῦ Κωνσταντίας Ἐπιφανίου εἰς τὴν καταδίχην τοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. (Ἀνατύπωση ἐκ τῆς Ἐπιτετηρίδος τῆς Ἐταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν). Ἀθῆναι 1926.

Ἐκθεσις πεπραγμένων τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθάλψεως τῆς ἐγγυῆς Ἀνατολῆς ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἔτος 1925, Ἀθῆναι 1926.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Καλαυρίαις Ἰ. Μ. Ζωοδόχου Πηγῆς διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησις ἡ ἐλαιόκαρπος τῆς ἐφετινῆς ἐσοδείας τῶν πέριξ τῆς Μονῆς ἐλαιοδένδρων ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως, εὐρισκομένης ἐν τε τῷ γραφείῳ τῆς Κοινοτήτος Δόρου και τῆς Μ. ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία μονοήμερος ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ, και ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29ην Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν και ὡς ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Καλαυρίας και τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγίον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἰ. Μ. Προφῆτου Ἡλίου τὴν 16 Ἰανουαρίου 1927 ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10-12 π. μ. προκηρύσσει ἐν Δερβενῶν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ διεικασίας ἐνοικιάσεως τοῦ δικαιώματος τῆς ζήτησυσυλλογῆς τῶν πευκοδένδρων τῆς Μονῆς, ἐνώπιον τοῦ συμβίου Ζαχόλης Κων. Τσουτσάνη, ἡ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, και ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγίου κατὰ τοὺς σχετικούς ὅρους τῆς προκηρύξεως τοῦ ἡγίου τῆς Μ. ἡς ἀντίγραφον εὐρίσκειται εἰς τὸ ἄνω ὑμῖνον ὡς οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Μονῇ τῆ 19 Νοβρίου 1926.

Τὸ Ἡγίον τῆς Ἰ. Μ. Κλειστών διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής μίσθωσις γηπέδου ἐκ τριακοντῶν πῆχων εἰς θέσιν Πέρισμα τοῦ κτήματος Σκαρραμαγκῆ και ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὀρόου χιλιομέτρου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 12ην Δεβρίου ἡμέραν Κυριακὴν και ὥραν 10-12 π. μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουροδοτικεῖο Ἀθηνῶν. Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Γραφεῖον τῆς Ἰ. Μ. (ὁδὸς Βορέου ἀριθ. 4). Ἐν τῇ Ἰ. Μ. Κλειστών τῆ 16η Νοεμβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἰ. Μονῆς Ζάβορδας προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἑκατὸν αἴγας και πενήκοντα προβατίνιας ἧτοι τὸ ὅλον 15' αἰγοπρόβατα τῆς Μονῆς ἐκ τῶν παλαιότερων. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῆ 29η προσεχούσας Δεβρίου, ἡμέρα Κυριακὴ και ὥρα 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ, ἐνώπιον τοῦ συμβίου Κοζάνης Δημητρίου Πρασσοῦ, ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς και ἀντιπροσώπου τῆς Ἰ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν. Συμπελὼς πρὸς τὸς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 32 ἐ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἡς ἀντίγραφον πρὸς τῷ διαληφθέντι Συμμάτῳ, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων. Ἐν τῇ Ἰ. Μ. Ζάβορδας τῆ 29η Γενομβρίου 1926.

Τὸ Ἡγίον τῆς Ἰ. Μ. Ἁγίας Λαύρας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν εἰκοσαετούς ἐνοικιάσεως ἡ ἐν θέσει Βυρσῶ Διακοπτοῦ ἄμπελος τῆς Ἱεροῦς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 28ην Νοβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἐν ἰγίῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Χρῆστου Κεφαλοπούλου ὥραν 10 π. μ.— 2ην μεσημβρινήν. Πρώτη προσφορά 300 δογ., ἐτησίως τὴν πρώτην πενταετίαν και 600 δογ. ἐτησίως τὰς τρεῖς ἐπομένους πενταετίας. Ὅσοι συγγραφῆς και σχετικαὶ πληροφορίαι παρὰ τῷ εἰρημένῳ Συμβολαιογράφῳ.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
—
Ἐποπεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντῆς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
—
Τίμημα ἐτησίως ἐγγραφῆς
Ἐσπ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. 3.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38